

Redan komprometterade Ryssarna och svensk politik

Den svenska regeringens kungstanke i utrikesdebatten den 24 mars var att vi inte fick "kompromettera" oss. Därmed menades inte att vi genom nordisk samverkan eller anslutning väster ut skulle verka för fredens bevarande och vår egen säkerhet. Regeringen är inte rädd för att kompromettera oss väster ut, det är Östern, den enda möjliga angriparen, som vi skall sträva att blicka och vinna. Även de mest försiktiga antydningar om en "teknisk" samverkan med de nordiska grannländerna, förklarade statsministern med nästan stammande ivet, kan bli farlig ur komprometteringssynpunkten — den kan komma ryssarna att tvivla på vårt neutrala sinne-lag. Är vi däremot riktigt neutrala, kan ryssarna, de ryska härskarna, rent av tänkas om-bilda sitt statsskick efter vårt mönster.

Hur upptas denna politik och detta till ryssarna riktade tal av den makt som sålunda adresseras av den svenska statsledningen? Ett svar kan man finna redan i den svenska kommunistpressen, som numera systematiskt betecknar socialdemokratin som ett led i den allmänna svenska reaktionen och som ständigt sätter reger- ingens och riksdagens fredsvilja i tvivelsmål. Hur slaviskt den svenska kommunismen än följer direktiven från Moskva, är det emellertid av intresse att fastslå att den officiella propa- gandan i Ryssland, dvs. all propaganda i detta land, i detta hänseende går minst lika långt som betjänarna i Sverige.

Den ryska radion och der ryska pressen angriper syste- matiskt vårt land. De svenska arbetarna lever i elände, säg- det, den amerikanska kapitalis- men utsuger oss. "Sveriges so- cialdemokratiska regering tjä- nar oklanderligt de svenska in- dustrifaktornas och bankirernas intressen. När man lyssnar i radio kan det ibland vara avårt att konstatera om man är i Stockholm eller i en amerikansk stad" (Pravda 12 mars). Gene-

ral Jung, "den tidigare hän- förde anhängaren av Hitler", är (liksom de svenska militärerna i allmänhet) "krigshetsare", men regeringen anser honom likväl "lämpad att leda politiken i militära frågor" (Izvestija 3 dec. 1949). Även om Dagens Nyheter blir utsatt för speciellt gemena smädelser, betecknas hela den demokratiska pressen som reak- tionär och oneutral.

Och regeringen själv? Den bedömes, trots sin längtan att

inte kompromettera sig, på sam- ma sätt. Två snedvridna utta- landen av statsministern och överbefälhavaren citeras, och så är man framme vid följande slutledning:

"Vi ser sålunda att den svenske statsministern finner att planen för Sveriges faktiska anslutning till den aggressiva Atlantpakten, för- slaget om att upplåta svenska hamnar och flygfält för "koncen- tration av väpnade styrkor från västmakterna" samt överbefälha- varens maningar till förberedelse av krig mot Sovjetunionen full- komligt harmonierar med "neutra- litetssträvandena". Man kan inte annat än gratulera hr Erlander till denna mer än egenartade ut- tolkning av neutralitetsbegreppet." (Novoje Vremja, 1 mars.)

Samma ton härskar även ef- ter regeringsdeklarationen den 22 mars. Efter en klapp på axeln åt regeringen — dess vägran att ingå i Atlantpakten säges vara "ett positivt feno- men" — förklarar man att i själva verket föres ett dubbel- spel som innebär neutralitetens uppgivande och anslutning väs- ter ut. I Novoje Vremja den 30 mars heter det:

"Det gensträviga i svenska poli- tikens s. k. neutralitet ligger inte endast i det faktum att den i prin- cip är felaktig (emedan den inte gör någon officiell skillnad mellan angripare och offer för angripare), utan också i det faktum att neu- traliteten gynnar angriparen. Så som den svenska neutraliteten tjä- nade Hitler går den nu in i den amerikanska imperialismens och krigsanstiftarnas tjänst.

Eftersom svenska regeringen samarbetar med det brittisk-ame- rikanska blocket, går den inte in för någon fredspolitik, utan är en medbrottsling vid förberedandet av ett nytt krig. I ljuset av dessa fakta ljuder upprepandet av ordet neutralitet inte övertygande."

Sveriges socialdemokratiska mi- nistrar anklagas för dubbelspel. De bedrar den svenska opinionen, an- ser Novoje Vremja. "I våra dagar kan man tro på en regerings all- varliga avsikter endast om rege- ringen aktivt försvarar freden, stö- der de mäktiga massrörelser som kämpar mot ett nytt krig, inte hy- ser imperialistiska krigshetsare utan avslöjar och avvisar deras un- dersökningar."

Vi är alltså enligt denna av den ryska statsledningen diri- gerade propaganda redan kom- prometterade. Regeringen, riks- dagen, de demokratiska parti- erna och den demokratiska pressen, radion och militären — alla är "krigshetsare", in- ställda på att förbereda ett krig mot Ryssland; blott "folket" eller "folkets stora massa" (var- med ryssarna menar kommu- nister) önskar fred. Om rege- ringens vackra löfte att genom sitt exempel uppföstra Ryssland till en demokrati tycks man inte ens ta notis; man orkar inte med eller anser det av

inre propagandaskäl olämpligt att beröra denna tanke — från svensk synpunkt en särpräglad dumhet, från rysk synpunkt därjämte en särpräglad för- oläpnings.

Ryssarna uttrycker sig i frå- ga om Sverige precis som om alla andra länder som väcker lystnad efter erövring. Så skrev man om Finland, Estland, Lett- land, Litauen, Polen osv. år 1939. Enligt svenskt språkbruk synes detta vara vanvett: tan- ken på krig är en fasa för oss

alla. Enligt ryskt språkbruk uttrycktes blott en självklarhet: alla utom kommunisterna är krigshetsare, ty att vilja för- svara sig mot Ryssland är krigs- hets.

Därmed är inte någon som helst antydning given om att Ryssland för närvarande skulle tänka på krig. Men var och en borde kunna förstå att det är Västerens vapen, inte hrr Er- landers och Undéns strutsde- klamationer, som ger oss rätt att hoppas på fred.